

112

– Gizli Özne · 19 Mayıs 2011

Sözcüklerim travma geçirdi ayrılınca noktadan
Ünlemim uzunluğu kadar esnedi sirenler
Beyaz bir melek başucumda belirdi
Anne geliyorum tut ellerimi
–Açın yolları...

Anestezi yaptırdım yokluğunda günlerime
Lokal uyuşukluk bıraktığın ellerime
Kalbim morfin tutmayan sancıya emanet
Ne kadar zerk etsen de bilmiyor yine
–Doktor çağırın...

Kriz gelince sözcükler ağladı
Şiddetli yağmur yağdı saçlarıma
Bir tablet ayrılık demledim fincanımda
Kendime geldiğimde küsmüştüm hayata
–Ambülans yok mu?..

Çılgın atıyorum enjekte olunca salgı
Sözlerime minik operasyon yapıyorum
Sevdama çift dikiş atarken
Sekresyona boğulanları atıyorum
–Birisi yardım etsin...

Damar yolum açık sevdana düştü düşeli
Kanımın heparin değerleri çok yüksek
Hafif sarı yelek gördüm plazmaydı sanki
Tutmazsan nabzımı ölüm gelecek
–Hastayı kaybediyoruz...

Ringer diye kapı gıcirttıydı kolumun içinde
Kanayan ruhumla birlikte süzıldüm avluya
Normalden hızlı atıyor kalbimde aşkın
Aritmiyim biliyorum sevgin tüter burnumda
—Hadi dayan...

Şimdi çarpıntı geldi bilesin
Burkulmuş bakış fırlattım aynaya
Tabip neylesin kalbi durmuş bedeni
Araftayım ne kadar hain gözüküyor dünya
—Yüz on iki kere öldüm...
—Yüz on iki kere öldüm...
—Beklemedim ama...

NOT:

Yaralı sözcüklere pansuman oldum
Kanatırken martılar düşlerimi...
Hiç bir dilde okunamazken sevginin rengi
Sana tutsaklığımın tercümanıdır gökyüzünden inen meleğin
Kainatı diriltmesi...